

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία. . . δρ. 7.— Ἑτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . . 4.— Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος. . . 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 0.45.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστου λεπτ. 30 [φρ. 0.30]

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπιδίου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 12ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1905

Ἔτος 27ον.—Ἀριθ. 43

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἔκριναν πρόσφορον νὰ τοῖς στείλουν συντροφιά καὶ τὸν πανδοχέα, διὰ νὰ μὴ προδοθοῦν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ὑποπτον ἄνθρωπον· ἡ φιλάνθρωπία τῶν μάλιστα ἔφθασεν ἕως τὸ σημεῖον νὰ τοποθετήσουν, δίπλα εἰς τοὺς φυλακισμένους τῶν, πούλερικά καὶ φιάλας μὲ κρασί.

Τὸ γεγονός ὅτι εἶχαν τώρα εἰς τὴν διάθεσίν των ἐχθρικός στρατιωτικὰς στολάς μετέβαλεν ἐντελῶς τὰ σχέδια τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἀπεφάσισαν νὰ εἰσδύσουν μέσα εἰς τὰς τάξεις τῶν αυτοκρατορικῶν στρατευμάτων, νὰ ἰδοῦν ὅ,τι ἦτο δυνατόν νὰ ἰδοῦν μὲ αὐτὸ τὸ μέσον, καὶ τέλος, νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Δεναῖν διὰ νὰ εὑρουν τὸν Φραγκίσκον.

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ κάμουν, ὅταν συνήντησαν, ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, τὸν ἀνδρεῖον ἀδελφάκον των, ὁ ὁποῖος ἔφερε μαζί του τὰ μυστικά τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλδεμράλης.

— Καὶ τώρα, ἐσυμβούλευσεν ὁ Πέτρος, ἃς προχωροῦμεν μὲ προσοχὴν καὶ προφύλαξιν· ἃς μὴ λησμονώμεν ὅτι φαινόμεθα σὰν αυτοκρατορικοὶ στρατιῶται καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἡλιθιότης νὰ γλυτώσωμεν ἀπὸ τὰ ἄγρυπνα μάτια τῶν ἐχθρικῶν περιπολιῶν διὰ νὰ πέσωμεν ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν συμπατριωτῶν μας!

— Τὸ ἀπλούστερον εἶνε νὰ βαδίσωμεν κατ' εὐθεΐαν γραμμὴν πρὸς τὸ στρατόπεδόν μας, παρετήρησεν ὁ Γάστων· ἅμα ἰδοῦμε κανὲν ἀπόσπασμα, βάζομε τὰ μανδύλια μας ἐπάνω στὰ σπαθιά μας καὶ τὰ σείομεν, ὡς αὐτόματοι ποῦ πηγαίνουν νὰ παραδοθοῦν.

— Καὶ ὁ ἐξάδελφός μας ὁ Ἀρτανιάν, θὰ ἀπορήσῃ πολὺ ὅταν ξαναδῇ τοὺς ἀκολούθους του μὲ τὴν στολὴν τῶν ἱππέων τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου, συνεπλήρωσεν ὁ Φραγκίσκος γελῶν μὲ ὅλην τὴν καρδίαν του. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὅπου ὁ κ. στρατάρχης Ἀρτιανιάν, χάρις εἰς τὰς πληροφορίες τῶν ἀκολούθων του, ἀρχίζει τὸ περιφημον σιραιήγημα τῆς Δεναῖν.

Εὐθὺς ὡς οἱ Γάλλοι οὐσσάροι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συλλάβῃ τοὺς τρεῖς φίλους μας, τοὺς ἔφεραν σύμφωνα μὲ τὰς παρακλήσεις των, ἐνώπιον τοῦ Ἀρτιανιάν, ὁ στρατάρχης ἀνεκράυγασεν ἀπὸ τὴν χαράν του.

Ἐπειτα, ἀποπέμψας ὅλους τοὺς ἄλλους, ἔλαμε τὰς ἐρωτήσεις του εἰς τοὺς τρεῖς νέους.

Ὁ Γάστων καὶ ὁ Πέτρος τοῦ διηγήθησαν κατ' ἀρχὰς τί εἶχαν ἰδῇ εἰς τὰς ἐχθρικός τάξεις. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ὁ πρίγκηψ Εὐγένιος δὲν εἶχε καμμίαν ἀνησυχίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς Δεναῖν· τὸ κύριον σῶμα τοῦ στρατοῦ τοῦ ἦτο συγκεντρωμένον πρὸς τὴν Λανδρεσῇ, ἐτοιμον νὰ δώσῃ ἐπικουρίαν εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ Ἀνχάλτ-Δεσσάου, ὅστις ἐπολιορκεῖ τὴν πόλιν ἐκείνην· συγ-

χρόνως αἱ ὁμοζυγίαι τοῦ πεδινοῦ πυροβολικοῦ τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου εἶχαν ἀποσταλῇ εἰς τὸ Κεναὶ διὰ νὰ μεταφέρουν πολιορκητικὰ πυροβόλα παρὰ τὴν Λανδρεσῇ.

— Καλὰ ὅλα αὐτά, εἶπεν ὁ Ἀρτιανιάν· παραπολὺ καλὰ! Καὶ τώρα νὰ μου πῆτε· τί νομίζετε πῶς ἀξίζουν τὰ ἐχθρικά στρατεύματα;

— Κύριε στρατάρχα, ἀπήντησεν ὁ Γάστων, ἅμα τὰ ζυγιάση κανεῖς ὅλα καὶ τα λογαριάση, χωρὶς τὰ ἄλογα καὶ τὰς στολάς των, φρονῶ ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως μας ἀξίζουν περισσότερον. Πᾶμε ἐπάνω των μὲ τὴν λόγχην ἐφ' ὅπλου, καὶ παντοῦ θά τοὺς νικήσωμεν· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λογαριάζωμεν τὴν ζωὴν μας, οὔτε νὰ καθήμεθα καὶ νὰ διασκεδάζωμεν μὲ τὴν σκοποβολήν!

— Βα-

« Ὑπακούσατε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ στρατάρχου. » (Σελ. 338, στήλ. α'.)

ρῶνε, ἔχετε καὶ καλὸ μάτι καὶ καρδιὰ μεγάλη! ἄλλα δὲν μου εἶπατε τίποτε καὶ διὰ τὴν Δεναίην.

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ Φραγκίσκος ἤνοιξε τὸ περιστήθιον τοῦ καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν στρατάρχην τὸ ἀντίγραφον τῶν ἐγγράφων τοῦ μυλῶρδου. Ἀρὰ εἶδε ἐκεῖνον τὸν πλήρη καὶ λεπτομερῆ πίνακα τῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων, ὁ Ἀρτανιάν ἐδεῖξε πραγματικὸν ἐνθουσιασμόν.

— Εἶνε στὸ χέρι μας, ἀνέκραξε, στὸ χέρι μας, χωρὶς ἐλπίδα νὰ σωθοῦν! Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε καὶ οἱ τρεῖς, παιδιὰ μου, ἐνῶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ λάβω τὰ μέτρα μου διὰ νὰ ὀργανώσω τὴν ἐπίθεσιν διὰ τὴν νύκτα. Πέτρε, ἀπόψε ἐσεῖς θ' ἀναχωρήσετε διὰ τὴν Βαλενσιέννην νὰ παρακαλέσετε τὸν κ. Δὲ Τιγγρὺ νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὴν φρουρὰν διὰ νὰ μας ἐνισχύσῃ πρὸς τὰ δυτικὰ τῶν ἐχθρικῶν θέσεων. Διὰ νὰ μὴ γράψω ἐπιστολήν, ἢ ὅποια, ἀν' τυχὸν συλληφθῇ, εἶνε κίνδυνος νὰ προδώσῃ ὅλον τὸ σχέδιον, λάβετε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι μετὰ τὰ ἐμβλήματα μου. Εἶνε συμφωνημένοι ἐκ τῶν προτέρων μετὰ τὸν Δὲ Τιγγρὺ ν' ἀκολουθήσῃ ἀκριβῶς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀγγελιαφόρου, ὅστις θὰ τοῦ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνώσεως.

Ζωηρὰ χαρὰ διεχύθη εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον, ὅταν ἐγνώσθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συγκερουσθῶν ἐπὶ τέλους.

Ὁ κ. Δὲ Βρολὴ, μετὰ 40 ὡὰς οὐσάριον, ἐξεκίνησεν ὡς πρωτοπορεία διὰ νὰ φρουρήσῃ τὰς ὁχθὰς τοῦ Σέλλα.

Ὁ κ. Δὲ Βιζ-Πὸν ἀπομακρύνεται κατόπιν μετὰ τὸν ὄργον τῶν γεφυροποιῶν κατόπιν ὁ κ. Δὲ Κοανὺ μετὰ τὸ ἱππικὸν τοῦ διευθύνεται πρὸς τὸν Σάμβραν διὰ νὰ ἐκτελέσῃ πλαστὴν ἐπίθεσιν πρὸς τὴν Λανδρεσὴν, καὶ νὰ ἐλκύσῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πρίγκιπος Εὐγενίου.

Κατὰ τὰς ἐννέα ὥρας ὁ στρατὸς εὐρίσκειται ἐπὶ ποδῶς, ἑτοιμος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ διότι πιστεύει ὅτι μέλλει νὰ ἐνεργηθῇ ἐπίθεσις πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τέλος, κατὰ τὰς δέκα τῆς νυκτός, αἱ φάλαγγες κινεῖνται. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμαν τὰ πρῶτα βήματα, κατὰπληξίς κυριεύει τὰ στρατεύματα καθὼς εἶδαν ὅτι, ἀντὶ νὰ βαδίσουν πρὸς τὸν Σάμβραν, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν τῶν ὁδηγῶν ὀπίσω, πρὸς τὸν ποταμὸν Ἐσκῶ.

— Πῶς; τί;... νῆα ὑποχώρησις πάλιν;...

Καὶ μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς ὑποχώρησεως, γενικὴ μουρμούρα ἀρχίζει.

Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν βασιλικὴν ἀκολουθίαν νεαροὶ εὐπατρίδαι, μετὰ τοὺς ὁποῖους συμβαδίζει ὁ Γάστων, ἐκφράζουν τὴν ἀγαχάκτησιν τῶν. Ἀλλὰ τότε παρεμβαίνει ὁ Γάστων:

— Ὑπακούσατε εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ

στρατάρχου, κύριοι, διατάσσει μετὰ σταθερὰν φωνήν· εἰς τὴν τιμὴν μου, ὡς εὐπατρίδης, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι σὰς ὁδηγοῦν εἰς τὴν μάχην... καὶ εἰς τὴν νίκην!

Ἡ ἐντονος δῆλωσις τοῦ νεαροῦ βαρῶνου Ἐστιράκ καθυστάσας ὡς διὰ μαγείας τὴν γενναίωφροναν παρόρμησιν πρὸς ἀνυποταξίαν τῶν εὐπατρίδων τῆς βασιλικῆς ἀκολουθίας. Ἡ καλὴ εἰδήσις ὅτι ἐπικεῖται ἡ μάχη διαδίδεται, καθὼς ἡ φλόγα τῆς πυρτοσύριγγος, ἀπὸ στρατιώτην εἰς στρατιώτην, ἀπὸ σύνταγμα εἰς σύνταγμα.

Ἀμέσως ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ χαρὰ διαδέχονται τοὺς γογγυσμούς· οἱ στρατιῶται ἔχουν ἐννοήσῃ τὴν τολμηρὰν τακτικὴν τοῦ στρατάρχου Μοντεσκιού καὶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἢ πρὸς τὰ πρόσωπον πορεία ἐξακολουθεῖ μετὰ βήματα γοργά...

(Ἐπεται συνέχεια.) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Ε. Δὲ Ἀερμ.]

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΥΙΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

καὶ συνεχίσεις, κ' ἐσχολιάσθη ποικιλοτρόπως.

Ὅλοι εἶπαν; Τί κρίμα! Τί τρέλλα! Τί σκληρότης! Ἐνας νέος τόσο πλούσιος, τόσο εὐτυχῆς, ναυτοκτονῇ ὡς ὁ ἔσχατος τῶν ἀθλίων ναυαγῶν τῆς ζωῆς! Κ' ἕνας πατέρας μετὰ τέσσαρα ἑκατομμύρια, νὰ φαίνεται τόσο φιλοχρήματος ὥστε νὰ κινήται εἰς τὸν υἱὸν τοῦ τὴν εὐτυχίαν ποῦ τοῦ ἐξήτοῦσε καὶ νὰ τὸν ἐξωθῇ εἰς τὸ κίνημα τῆς ἀπογνώσεως!

Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν τὸν πατέρα καὶ ἂς ἐλθωμεν εἰς τὸν υἱόν.

Ἦτο γνωστὸς καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Μίαν ἡμέραν, ἐνθυμοῦμαι, τὸν εἶδα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ἀνέβαινα νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα φίλον μου, ὅταν ἐκεῖνος κατέβαινε, συνοδεύων μίαν ἡλικιωμένην κυρίαν. Ἦτο εὐρωπαικὸς, ροδαλός, ἀμούστακος, μετὰ κομψοτάτην καὶ ἀπαστράπτουσαν στολὴν στρα-

τιώτου. Μορφή εὐγενεστάτη, πολὺ συμπληρῶς, μετὰ ὀνειροπόλα μάτια καὶ μετὰ μύτην γρυπὴν ὡς ἐφῆδον ῥωμαίου. Μοῦ ἔκαμνε ἐντύπωσιν κ' ἐστάθηκα νὰ τὸν βλέπω, ἐως ὅτου ἀνέβη μετὰ τὴν κυρίαν εἰς τὸ ἀμάξι ποῦ τοὺς ἐπερίμενε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατέβη καὶ ὁ φίλος μου, τὸν ὁποῖον ἔσπευσα νὰ ἐρωτήσω ποῖος ἦτο ὁ κομψὸς καὶ εὐγενὴς ἐκεῖνος στρατιώτης.

— Εἶνε γυῖός τοῦ τάδε... ἀπὸ τὴν Πόλιν... ἤλθε ἐδῶ νὰ κάμῃ τὴν θητεία του.

— Ἔτσι ἔ;

Καὶ τὸν ἐξανακύτταξα ἐνῶ ἔφευγε μετὰ τὸ ἀμάξι, καὶ τὸν ἐμακάρισα... Νέος, εὐμορφος, υἱὸς ἐκατομμυριούχου... Μὰ καὶ ποῖος δὲν θὰ τὸν ἐμακάριζε, δὲν θὰ τὸν ἐζήλευε, δὲν θὰ τὸν ἐφθονοῦσε; Αὐτὴ εἶνε τύχη! Νὰ γεννᾶσαι μέσα εἰς τὸν πλοῦτον. Νὰ μὴ κάμνῃς τίποτε, καὶ νὰ ἔχῃς τὸν τρόπον νὰ κάμνῃς, ὅ,τι θέλῃς. Νὰ μὴ σὲ ἀνησυχῇ καμμία σκέψις, καμμία φροντίς διὰ τὸ μέλλον. Νὰ εἶσαι ἐξασφαλισμένος διὰ παντός. Νὰ μὴν ἔχῃς ἀνάγκη νὰ κανένας. Καὶ νὰ εἴπωρῃς νὰ κερδίῃς τὸν καιρὸν σου εἰς ὅ,τι σ' εὐχαριστεῖ, εἰς ὅ,τι σὲ κάμνει ὑπερήφανον ἢ εὐτυχῆ: εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος, εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὰς ὡραίας τέχνας, εἰς τὰ ταξίδια, εἰς τὰς διασκεδάσεις, εἰς τὸ κυνήγι, εἰς ὅ,τι φαντασθῇς! Ὅλα ἐλευθέρως, ὅλος ὁ κόσμος δικός σου!

Καὶ ὅμως νὰ! Ὁ νέος αὐτός, τὸν ὁποῖον εἶδα μετὰ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἐμακάρισα, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκη νὰ κάμῃ κίνημα δυστυχίας, ποῦ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε οὔτε ὁ δυστυχέστερος τῶν νέων!...

Διατί; Διότι ἡ εὐτυχία τοῦ δὲν ἦτο ἀληθινή. Δὲν εἶχε βάσεις. Ἦτο εὐτυχία πρὸς τὸ θιασθῆναι, εὐτυχία διὰ νὰ κινήτῃ τὸν φθόνον τῶν ἄλλων.

Υἱὸς ἐκατομμυριούχου. Ἀλλ' εἰς μίαν περίστασιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐξήγησε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, ὁ πατέρας τοῦ τὸν ἐφοβήσῃ ὅτι θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ. Δουλοῦ λοιπὸν ἐκατομμυριούχου. Ἐπρεπε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει ὁ κύριος, διαφορετικὰ ἦτο ἀπόκληρος καὶ πτωχός. Τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πατέρα τοῦ ἦσαν ξένα. Δὲν τοῦ ἐχρησίμευαν εἰς τίποτε, παρὰ ἐφ' ὅσον ἐδοῦλεε πιστῶς.

Θὰ εἰπῇτε, ἂς ἐδοῦλεε! Ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ ὑπακούῃ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα καὶ νὰ κάμῃ κατὰ τὸ θέλημά του;

Βεβαίως! Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον τοῦ καλοῦ υἱοῦ. Ἀλλὰ μέχρι τίνος, μέχρις ἐνὸς σημείου, μέχρις ἡλικίας. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος δὲν εἶχε, φίλοι μου τὴν ἡλικίαν σας... Ἦτο ἐνήλικος, ἦτο ἄνδρας πλέον. Καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς θέλησιν ἰδικήν του, καὶ ἐλευθερίαν ἀνθρώπου ἐλευθέρου,

ἀνεξαρτήτου, χειραφετημένου. Ἦτο εἰς νὰ κάμῃ κάτι, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ κάμῃ, διότι εἶχε δώσει τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, τὸν ἀνδρικό. Ὡς καλὸς υἱὸς ἐξήγησε πρῶτα τὴν ἄδειαν τοῦ πατρὸς τοῦ. Ὁ γέρον — διακίωμά του — ἤρνηθη ἀπολύτως. Καὶ ὁ νέος εὐρέθη ἡναγκασμένος νὰποθάνῃ...

Ποῖα εἶνε λοιπὸν ἡ πηγὴ τῆς δυστυχίας τοῦ; Τὸ ὅτι τοῦ ἤρνηθη ὁ πατέρας τοῦ; Ἀλλὰ ποτὲ οἱ πατέρες δὲν σκέπτονται μετὰ τὰ μυαλὰ τῶν υἱῶν. Τὸ ὅτι δὲν ἔμπορῶσε νὰ ζῇ ἀνεξαρτήτως τοῦ πατρὸς τοῦ; Ναί, αὐτὸ ἀκριβῶς.

Υἱὸς ἐκατομμυριούχου, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι πλουσιόπαιδες, δὲν ἐσκέφθη ποτὲ ὅτι ἔμπορῶσε μίαν ἡμέραν νὰ λάβῃ ἀνάγκη νὰ ἐργασθῇ, νὰ ζῇ μόνος τοῦ. Καὶ δὲν ἔμαθε τίποτε, καμμίαν τέχνην, καμμίαν ἐπιστήμην, ποῦ θὰ ἔμπορῶσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς πόρος ζωῆς. Ἀλλὰ προπάντων δὲν ἔμαθε νὰ ἔχῃ θάρρος, αὐτενέργειαν, αὐτοπεποίθησιν. Ἦσθαιτο ὅτι δὲν εἶχε τὰ ἐφόδια διὰ νὰ κατέλθῃ μόνος τοῦ εἰς τὴν ἀλήν τῆς ζωῆς, καὶ ὅτι ἀφύκτως θὰ ἐνικάτο, ἴσως θάπεθνε τῆς πείνης. Κ' ἐπρότιμῃσε νὰποθάνῃ χορτασμένος, εἰς τὸν κῆπον τοῦ πατρικοῦ μεγάρου, φέρων ἀκόμη τὸ φράκον τοῦ πλουσίου γεύματος... Ἀνετράφη ὅπως ἀνατρέφονται συνήθως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκατομμυριούχων, καὶ εἰς τὴν πρώτην δεινὴν περίστασιν ἔκαμε ὅπως θὰ ἔκαμναν οἱ περισσώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς.

Δὲν εἶχα λοιπὸν ἀδικον νὰ τὸν μακαρίζω καὶ νὰ τὸν φθονῶ, διότι ἐγεννήθη υἱὸς ἐκατομμυριούχου; Μόνον αὐτὸ, βλέπετε, δὲν εἶνε λόγος μακαρισμοῦ καὶ φθόνου. Ἀπὸ ὅλους τοὺς πλουσιόπαιδας, πολλοὶ εὐτυχέστεροι εἶνε ὁ πτωχός, ὁ ὁποῖος μανθάνῃ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ ζῇ. Οἱ πλουσιόπαιδες κατὰ τοῦτο εἶνε εὐτυχεῖς, ὅτι ἔχουν τὰ μέσα νὰ διδασθῶν τὸ μέγα αὐτὸ μάθημα καλλίτερον καὶ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἀλλ' ἐκεῖνοι ποῦ τὸ παραμελοῦν, εἴτε εἰς καλὴν ἐγγενήθησαν εἴτε εἰς μέγαρον, εἶνε οἱ δυστυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων!

Σὰς ἀσπάλαμαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος σὰς χρεωστῇ κάτι, εἶνε πλέον εὐερέθιστος ἀπὸ ἐχθρόν. Δισθάνεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ μικρότερον ἀπέναντί σας.

★

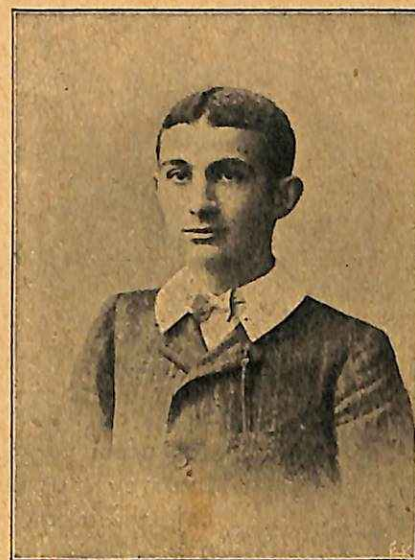
Νὰ φοβῇτε τὰς περιποιήσεις τῶν ἀπατεῶνων καὶ νὰ εὐχαριστῆτε αὐτοὺς διὰ τὴν ἐκ μέρους τῶν ἑλλείψιν ἀβρότητος.

★

Δυσκολώτερον τὸ νὰ κρύπτῃς τὴν ἀρετὴν, ἢ τὸ νὰ τὴν ἀσκήσῃς.

[Ἀπὸ τὰ Γνωμικὰ τοῦ Θουκυδαίου]

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΚΑΤΕΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τυχὼν Ἀθροῦ Βραβείου.

(Ἰδὲ Διάπλασιν, φυλλάδιον 41, σελ. 327.)

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

— Τί τυχερὸ κορίτσι ποῦ εἶσαι! εἶπεν ἡ Λιλὴ, καθὼς ἀνοίγαν τοὺς φακέλους κ' ἔβλεπαν εἰς τὴν γραμμὴν τὰ περιεχόμενά των. — Ἐνα εἰκοσιπεντάριον ἀπὸ τὴν θεῖσα, ἕνα δεκάριον ἀπὸ τὸν θεῖο, κ' ἄλλο ἕνα εἰκοσιπεντάριον ἀπὸ τὸν παπποῦ! Καὶ ὅλα καινούργια, σιδερωμένα! Πῶς ἤθελα νὰ ἦταν κ' ἐμένα ἡ ἐορτὴ μου σήμερον!

Ἡ Νίνα ἐγέλασε.

— Ἐννοῖα σου καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ καὶ ἡ δική σου! ἀπήντησεν.

— Καὶ τί θὰ τὰ κάνῃς τώρα ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα, ἀγάπη μου; ἠρώτησεν ἡ μητέρα των. Δώσέ μου νὰ σοῦ ἀλλάξω ἕν δεκάφραγκο, καὶ τὰ ἄλλα νὰ σοῦ τὰ βάλω εἰς τὸ ταμειετήριον τῆς Τραπέζης... ὅθ' σου βγάλω τὸ βιβλιαράκι μετὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ θὰ λὲς καὶ σὺ πῶς ἔχεις χρήματα τοκισμένα στήν Τράπεζαν!

Ἡ Νίνα ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

— Δὲν θέλω, εἶπε. Θέλω νὰ τὰ κρατήσω ὅλα. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔχω τόσα χρήματα δικά μου, καὶ θὰ τὰ φυλάξω μόνη μου.

— Πολὺ καλά, δικά σου εἶνε. Θέλεις νὰ σοῦ τὰ κλειδώσω στήν κασετίνα μου;

— Ὁχι, σὲ παρακαλῶ, μαμμά, ἐγὼ ξέρω ἕνα μέρος δικό μου νὰ τα κρύψω, ὅπου κανένας δὲν θὰ τα πειράξῃ! ἀπὴν τῆσεν ἡ Νίνα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ μητέρα της ἐφάνη ἀμφιβάλλουσα, ἐπρόσθεσε:

— Μάλιστα! Μὴν ἀνησυχῇτε!

— Μὰ... δὲν ἀλλάξεις τὸ δεκάριον, νὰ πάρωμε τίποτε τώρα; ἠρώτησεν ἡ Λιλὴ.

Ἐμεινεν ὅμως πολὺ ἀπογοητευμένη, ὅταν ἡ ἀδελφὴ της, τῆς ἀπήντησεν ξερά-ξερά:

— Ὁχι.

Ἐπῆγε λοιπὸν ἡ Νίνα κ' ἐκρυψεν ὅπου αὐτὴ ἐγόρεψε καὶ ἤθελε τὰ χρήματα, ποῦ εἶχε λάβῃ ὡς δῶρα διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ὀνόματός της, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐλησμονήθη μετὰ τὸν καιρὸν. Ἐξάφνα ἡ Νίνα, τρέχει μίαν ἡμέραν νὰ εὕρῃ τὴν μητέρα της μετὰ δάκρυα καὶ θρήνους. Ἡ μητέρα της ἐτρόμαξε, διότι δὲν ἤξευρε τί συνέβαινε. Ἐκάθητο ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὸν κήπον μετὰ τὴν Λιλὴν καὶ ἐπαίρναν τὸν ἀέρα των μετὰ τὸ φαγητόν.

— Τί εἶνε, κόρη μου, τί τρέχει; καὶ ἐσήκωσε τὴν Νίναν εἰς τὴν ἀγκαλιά της Μήπως ἐπέσε κ' ἐκτύπησες; ἐπαθε τίποτε;

— Ὁχι! ἀπήντησεν μετὰ τὰ κλάμματα ἡ Νίνα, μόλις ἠμπόρεσε νὰ ὁμιλήσῃ. Δὲν ἐπαθα τίποτε ἐγὼ, παρὰ τὰ χρήματά μου! Ἀχ, μητέρα μου! μητέρα μου!

— Τὰ ἔχασες; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ὁχι, ἐκεῖ εἶνε ἀκόμα... Μὰ, ἐλάτε νὰ τα δῇτε ποῦ εἶνε!

Καὶ ὠδήγησε τὴν μητέρα της εἰς τὸ σπῆτι μέσα, ἐνῶ ἡ Λιλὴ ἤρχετο κατόπιν, περιέργη καὶ αὐτὴ νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβῇ.

Ἡ Νίνα ἀνέβη μαζί των εἰς τὴν σοφίταν, ὅπου ἦταν ἕνα παλαιὸ κομμὸ μετὰ συρτάρι. Ἐσυνε καὶ ἤνοιξε τὸ ἕνα συρτάρι καὶ, ἐκεῖ ὅπου εἶχε βαλμένα τὰ τρία χαρτονομίσματα, ἦταν μίαν νόστηρη χαρτένια φωλίτσα καὶ μέσα στήν φωλίτσα τρία μικρὰ ροδαλὰ ποντικακία.

— Πολὺ καλά! εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἐκλείσεν ἀμέσως τὸ συρτάρι.

— Κ' ἐγὼ ἐθαρροῦσα πῶς ἦσαν καλά φυλαγμένα ἐδῶ μέσα! ἐθρηνοῦσεν ἡ καίμενη ἡ Νίνα.

— Δὲν νομίζεις καὶ σὺ πῶς οἱ ποντικοὶ σοῦ ἐσχίσαν ἐπὶ τῆς τῆς πολυτίμα χαρτιά σου, γιὰ νὰ σοῦ ἀποδείξουν ὅτι ἦσαν κακὸ κορίτσι; ἠρώτησεν μετὰ γλυκὸν τρόπον ἡ μητέρα. Τὰ δῶρά που ἐλάβες δὲν εὐχαρίστησαν οὔτε ἐσὲ οὔτε κανέναν ἄλλον, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὴν Ποντικίνα!

— Ναί, τὸ βλέπω τώρα, καὶ γι' αὐτὸ λυποῦμαι, εἶπεν ἡ Νίνα, ἐνῶ ἐσκούπιζε τὰ δάκρυά της. Δὲν θὰ εἶμαι πιά φιλάργυρη. Οἱ φιλάργυροι εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι...

Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγον της. Ἔτσι ἡ Ποντικίνα ἔκαμε αὐτὴν τὴν φορὰν ἕνα καλὸ, χωρὶς νὰ το γνωρίζῃ.

ANNA ΠΥΡΡΩΤΟΥ

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΣ'.

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής ἐπερίμενε πιά νά πέση κάτω ὁ ἐλέφας κόκκαλο, πτώμα.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξί του ὅταν τὸν εἶδε ἔξαφνα νά σηκόνεται ὀρθίος καὶ νά περπατῇ μόνον μὲ τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια, ἐνῶ τὰ πραινὰ ἦταν σηκωμένα εἰς τὸν ἀέρα!

— Θὰ ἔφαγε καμμιά σφαῖρα σὸ μυαλό καὶ θὰ τὸν ἐτρέλλανε, — ἐσυλλογίσθηκε ὁ Κουκουμπιμπής. — Ἐ! τὴν ὅπου καὶ νά εἶνε θὰ πέση.

Ο ἐλέφας ὅμως ὅχι μόνον δὲν ἔπεσε, ἀλλὰ ἐξακολούθησε νά περπατῇ μὲ τὰ δύο, νά χοροπηδᾷ, νά κάμνῃ τοῦ περ εἰς

τὸν ἀέρα, νά κάμνῃ τὸν κουτσό, καὶ χίλια ἄλλα ἀστεϊότα α παιγνίδια καὶ γυμνάσματα. τὰ ὁποῖα οὔτε ὁ πιὸ γυμνασμένος ἐλέφας τοῦ Ἱπποδρομίου δὲν θὰ ἦταν ἱκανὸς νά καταφέρῃ!

Αὐτὸ πιά ἦταν θαῦμα σωτό!

Ἐλέφας ἦταν ἐκεῖνος, ἡ στοιχειό; ἡ ἔωτικό;

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής ἔπαυσε νά πυροβολῇ κ' ἐκύτταζε τὸν θαυμάσιον Ἐλέφαντα μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Ὅχι, δὲν ἦταν τρελλός, δὲν εἶχε φύγῃ σφαῖρα εἰς τὸ μυαλό, ἦταν πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγεία του. Μόνον ὁ Κουκουμπιμπής ἐκόντευε νά τρελαθῇ ὅσο τὸν ἔδλεπε νά κάνῃ ἔτσι. . . Γιατί δὲν μπορούσε νά καταλάβῃ τί τρέχει.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Μαργαρώ δὲν εἶχεν αὐτὸν τὸν φόβον, διότι εἶχε φορέσῃ τὰ παντοφλάκια της, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπαιζεν εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ἐνῶ ὁ ἀδελφός της εἶχε διατηρήσῃ τὴν συστολήν καὶ τὴν στενοχωρημένην στάσιν που ἔχουν τὰ χωριατόπουλα, ὅταν ἐρχονται εἰς τὴν πόλιν, αὐτὴ εἶχεν ὅλον τὸ θάρρος τῆς μικρούλας δεσποινίδος, ποὺ ξέρει πολὺ καλὰ νά φέρεται.

Ἐστρεψαν δεξιᾷ, καὶ ὁ Πετρογιάννης ἐδιάβασε δυνατὰ:

— Βουλευτάρτον Βωμπάν!.. Νά τὸ: Ἐφθάσαμε. . . Ἄν ἤξευρες πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου!

— Ἡ δική μου, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, κάμνει τικ-τάν ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

— Θεέ μου. . . εἶνε ἐδῶ. . . τὸ πρῶτο σπίτι κ' ὅλας!

— Ἔτσι; κτυπῶ λοιπόν! εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, καὶ λέγων τοῦτο ἔκαμε τὸν σταυρόν του. Ἡ Μαργαρώ τὸν ἐμὴ μῆτη.

Τὴν στίγμην ἐκείνην, καθὼς ἀντήχησεν ὁ κῶδων εἰς τὸν διάδρομον, μία

κυρία, μὲ πρόσωπον πρόσχαρον καὶ γλυκύ, ἐπρόβαλεν ἀπὸ τοῦ παράθυρον τοῦ πρῶτου πατώματος, καὶ εἶδε τὰ δύο παιδάκια. Σχεδὸν συγχρόνως ἑνας ὑπηρέτης, μὲ τὴν πρωϊνὴν στολήν του, μὲ λινὴν ἐμπροσθέλλαν, καὶ μὲ τὸ φτερό τοῦ ξεσκονίσματος εἰς τὸ χέρι, ἦλθε ν' ἀνοίξῃ.

— Ἡ κυρία Λεκτέρν; εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Ἐδῶ κατοικεῖ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ.

— Ὡ! μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε μὲ ζωηρότητα ἡ Μαργαρώ, ἀλλὰ πολὺ εὐγενικά, — κάμνετε λάθος. Κάποιος εἶνε! εἶδα μὴ κυρία εἰς τὸ παράθυρο.

— Δηλαδή; τί ἐννοεῖτε;

— Δηλαδή εἰσθε ἴσως ὁ σύζυγός της, κύριε, καὶ υποθέτετε ἴσως πῶς εἴμαστε ζητιανόπουλα.

— Ὁ ὑπηρέτης ἐχαμογέλασε.

— Ἄν μας ἐκάμνατε τὴν χάριν νά δώσετε αὐτὸ τὸ μυλλιέτο εἰς τὴν κυρίαν Λεκτέρν, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης μὲ ἥπιον τόνον, ὅλ περιμένουμε τὴν ἀπάντησιν ἔξω, εἰς τὰ σκαλάκια.

Ὁ ὑπηρέτης ἐδιάβασε τὴν ἐπιγραφὴν, ἐσυλλογίσθη λίγα, καὶ ἀνέβη νά το δώσῃ. Μετ' ὀλίγον κατέβη πάλιν:

— Ἡ κυρία σᾶς περιμένει, εἶπε ἀναβῆτε ἐπάνω, εἰς τὸ πρῶτον δεξιά.

— Δέν μου λένε, κύριε, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, τί εἶνε πιδ σωστό; ν' ἀναβῶμε μὲ τὰ τσόκαρα ἢ χωρὶς τὰ τσόκαρα;

— Ἐξαρτᾶται... μέσα στὰ τσόκαρα τί εἶνε;

— Θέλει κ' ἐρώτημα; τὰ πόδια μου ὀλόγυμνα.

— Ὀλόγυμνα καὶ ὀλοκάθαρα, ἐπρόσθεσεν ἡ Μαργαρώ.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια! τί νά σας πῶ; ἂν ἦταν γιὰ ἐπανωφόρι, θὰ σας ἔλεγα νά τὸ ἀφίσετε στὸ κρεμαστήρι; ἀλλὰ γιὰ τσόκαρα εἶνε σὰν δύσκολο. . . Ἄν ἤμουν ἐγὼ, θὰ ἐσκοῦπιζα τὰ τσόκαρά μου σ' ὅλα τὰ σκουπιστήρια τῶν ποδιῶν, διότι... ξέρετε. . . ἐγὼ σφουγγαρίζω.

Ὁ Πετρογιάννης ἔμεινε μὲ τσόκαρα, καὶ τὰ δύο παιδάκια ἀνέβησαν εἰς τῆς κυρίας, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἰδῇ εἰς τὸ παράθυρον.

— Κυρία, εἶπε δειλὰ δειλὰ ὁ Πετρογιάννης, πωλοῦμε καλαθάκια.

— Ποῦ τα φτιάχνουμε μόνοι μας, διέκοψεν ἡ ἀδελφή του.

— Καὶ θέλετε γ' ἀγοράσω, δέν εἶν' ἔτσι, μικρά μου; Ἄς δοῦμε, πόσο αὐτὰ τὰ νύστιμα πανεράκια.

— Ὅλα ἀπὸ πενήντα λεπτά τὸ ἓνα, κυρία, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, καὶ ἔτεινε τὸν ὀρμαθὸν της.

— Ξέρετε πῶς τὸ ἓνα εἶνε ὠραιότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο; ἐπρόσθεσεν ἡ κυρία ἀτενίζουσα καλὰ τὴν μικρὰν καλαθοπώλιδα.

— Ὡ! τὸ ξέρω, κυρία, ἀφοῦ ἐμεῖς τα φτιάχνουμε ἐπανέλαβεν ἡ Μαργαρώ.

— Πραγματικῶς; γι' αὐτὸ βέβαια εἶνε τόσον ἐπιτυχημένα, εἶπεν ἡ κυρία μὲ χαμόγελο κάπως πονηρὸν.

Καὶ ἔπειτα, καθὼς ἐκύτταζεν ἕνα-ἕνα τὰ καλαθάκια:

— Δέν ἡξέσω, βλέπετε, ποῖον νά προτιμήσω. Νά... τοῦτο... ὅχι, ἐκεῖνο.

Ἡ καλλιτέρα, ἀγοράζω δύο, ἀλλά... δέν θὰ τα πάρω. Σᾶς τα ἀφίνω. Μπορεῖ νά τα ξαναπουλήσετε ἄλλη μιὰ φορά.

— Δέν καταλαβαίνω καλὰ, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ἐγὼ ὅμως ἐννοῶ παραπολὺ καλὰ, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης. Ἡ κυρία—ἐπρόσθεσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του— θέλει νά μας χαρίσῃ ἕνα φράκκο. Πληρύνει τὰ δύο καλαθάκια, καὶ μᾶς τα δίνει πίσω.

— Δηλαδή, εἶπεν ἡ κυρία Λεκτέρν μὲ γελαστόν ὕψος, σᾶς τα προσφέρω... καὶ ξεύρετε πολὺ καλὰ ὅτι εἶνε ἀκριτὰ εὐμορφα τὰ καλαθάκια, διὰ νά προσφερθοῦν ὡς δῶρον.

— Μὰ, κυρία, ὁ σύζυγός σας δέν σας εἶπε πῶς δέν εἴμαστε ζητιανόπουλα, ἐμεῖς; εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Ὁ σύζυγός μου; δέν ἔχω... δέν ἔχω πιά.

— Ἀ! δέν εἶνε ὁ σύζυγός σας, ποῦ μας ἀνοίξε τὴν πόρτα;

— Εἶνε ὁ ὑπηρέτης μου.

— Σᾶς παρακαλῶ νά μας συγχωρήσετε, κυρία, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης, στενοχωρημένος... Σᾶς εὐχαριστοῦμε πολὺ, ἀλλὰ δέν κάνει νά δεχθοῦμε τὴν ἐλεημοσύνη σας. Ἡ μητέρα μας μᾶς εἶπε: Νὰ ἐργάζεσθε, νά μὴ ζητιανεύετε!

— Αὐτὸ εἶνε ὠραῖο, παιδάκια μου, καὶ ὁ καλὸς μας ὁ Θεὸς θὰ σας εὐλογῇ. Σᾶς εἶδα μάλιστα, πρὸ ὀλίγου, ἀπὸ τοῦ παράθυρο, ποῦ ἐζητοῦσατε τὴν εὐλογίαν του. Ἀλλά... ὑπάρχει ἕνα μέσον νά διορθοῦν τὰ πράγματα. Ἀγοράζω αὐτὰ τὰ δύο καλαθάκια, καὶ, ἐπειδὴ ἀξίζουν ποραπάνω ἀπὸ πενήντα λεπτά τὸ ἓνα, σᾶς τα πληρύνω πρὸς ἕνα φράγκο... Τὸ ὅλον δύο φράγκα... Λάβετε τα λοιπόν. Διὰ τὸ παραπάνω ὅμως, θὰ κάμετε τὸν κόπον νά τα πᾶτε ἐκ μέρους μου εἰς μίαν φίλην μου, τὴν κυρίαν Δελμπύφ, ἡ ὁποία ἔχει κοριτσάκια... καὶ θὰ χαροῦν πολὺ ποῦ θὰ τα ἀποκτήσουν, τὰ ὠραῖα καλαθάκια.

— Πολὺ εὐχαρίστως, κυρία.

Ὁ Πετρογιάννης ἔδωσεν εἰς τὴν κυρίαν Λεκτέρν τὸν κατάλογόν του, καὶ αὐτὴ ἔγραψε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῆς φίλης της.

— Εἶνε δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε. Σταθῆτε ὅμως, νά σας δώσω καὶ δύο συστατικές λέξεις γιὰ νά σας δεχθοῦν πολὺ καλὰ.

— Ποτὲ δέν θὰ μας δεχθῇ κανεὶς

καλλιτέρα ἀπὸ ἐσᾶς, κυρία Λεκτέρν, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

— Χαίρετε. καὶ εὐχαριστῶ, κυρία, εἶπεν ὁ Πετρογιάννης.

— Χαίρετε, κυρία Λεκτέρν, εἶπεν ἡ Μαργαρώ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον θὰ λέγω πόσο καλὴ εἰσθε.

Καὶ τὰ δύο παιδάκια κατέβησαν, τὸ ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ σκαλοπάτια τῆς πλυμένης καὶ γυαλιστερῆς σκάλας κρατούμενα ἀπὸ τὰ κάγκελλα, διὰ νά μὴ γλυστρήσουν καὶ πέσουν.

Ἐπέρασαν τὸ βουλευτάρτον, καὶ πολὺ γρήγορα εὐρέθησαν ἐμπρὸς εἰς τὴν κατοικίαν τῆς κυρίας Δελμπύφ. Ἦλθε καὶ τοὺς ἤνοιξεν ἕνα κοριτσάκι, πολὺ κομποφορεμένον, καὶ μὲ μίαν ὠραίαν ποδιὰν στολισμένην μὲ δαντέλλες ἐπάνω ἀπὸ τὰ φόρεμά της.

Ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ μὲ εὐγενικὸν τρόπον εἶπε:

— Περιμένετε λίγο, καὶ θὰ σας φέρω ἀμέσως ἀπάντησιν.

«Ἦρξεν νά ἐκκολληθῇ ἐμπρὸς των τὸ μερί τοῦ πουλιού.» (Σελ. 342, στήλ. 6.)

βιαστικά καὶ γρήγορα νά πάρῃ τὸ μερίδιόν του.

Ἐθαύμασαν, ἐκαμάρωσαν τὰ καλαθάκια. Ἐκεῖνο τὸ δῶρον τὰ εἶχε κάμῃ νά χαροῦν καὶ νά δεῖξουν καὶ αὐτὰ τὴν γενναιοδωρίαν των.

— Ἐγὼ ἀγοράζω ἕνα διὰ τὴν φιλενάδα μου, τὴν Ἰωάννα, εἶπεν ἡ μεγαλύτερα ἀδελφή.

— Κ' ἐγὼ ἄλλο ἕνα γιὰ τὴν ἐξαδελφὴ μου, τὴν Μάρθα.

— Καὶ τὴν μαμμὰ; εἶπεν ἡ πρώτη, παρ' ὀλίγον νά τὴν λησμονήσωμε.

— Ἐγὼ, τὸ ἐσυλλογίζομαι... ἀλλὰ ξέρετε πῶς τῆς μαμμᾶς δέν της ἀρέσουν παρὰ τὰ πράγματα, ποῦ ἐργάζομεθα μόνες μας.

— Ἀ! μὴ ἰδέα... Ἀλλά, σοὺ! νά τὴν, ἔρχεται...

Ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐχαιρέτισαν τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία τοῖς ἐχαμογέλασε καὶ ἄφισε τὰ κοριτσάκια της νά κάμουν τὰς προμηθεΐας των.

— Εἶνε πολὺ εὐμορφα τὰ καλαθάκια σας, εἶπεν ἡ κυρία.

— Καὶ ἡθέλαμε νά ξεύραμε νά κάμνωμε τὰ ὁμοία, εἶπεν ἡ μὴ κόρη της. Εἶνε δύσκολο;

— Δύσκολο; ἀπήντησεν ἡ Μαργαρώ. Ὅσον εὐκολον νά κτυπήσῃ κανεὶς τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας σας. . .

— Ἀλήθεια; Καὶ βέβαια, δέν θὰ θέλετε νά δεῖξετε πῶς τα κάμνουν.

— Σὲ ἄλλες, ὅχι! ἀλλὰ σὲ σᾶς, πολὺ εὐχαρίστως, καὶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά μας.

Ἡ Μαργαρώ εἶχεν εἰς τὴν τσέπην της τὸ κροσεδάκι καὶ τὸ διχαλάκι της, καθὼς καὶ μερικὰ κομμάτια ψαθιοῦ. Ἐκάθησε λοιπόν, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ της ἐκάθησαν αἱ δύο ἀδελφαί, καὶ εἰς διάστημα μικρότερον τοῦ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἔμαθαν τὴν μέθοδον τοῦ πλεξιμάτος, πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ τῆς καθηγητρίας καὶ τῶν μαθητριῶν της.

— Ἔτσι γίνεται ἡ ψάθα, εἶπεν ἡ

Μαργαρώ; ή τέχνη μου φθάνει έως εδώ. Άλλα τα καλαθία τα ταιριάζει και τα φτιάχνει ή Γρατσιέλλα, ή φιλενάδα μας. Θά σας δείξη και αυτή με πολλήν ευχαριστησίην της, αν της επτρέψετε να έλθη εδώ...

— Πώς όχι; αν είναι έτσι νόστιμη, σαν κ' έσας! είπεν ή μητέρα.

— Έτσι νόστιμη! Α! κυρία μου, σύγκρισις δεν υπάρχει. Είναι σαν να βάξετε έναν άγγελον κοντά σ' ένα δαίμονα. Ο δαίμονας θά ήμουν εγώ, έννοείται. Και καλή, και επιτηδεία, και σπουδασμένη, και με πνεύμα... και μάλιστα... έχει κάτι τι... ένα προτέρημα, που δεν θά σας το πω. Ω! όχι, δεν σας το λέγω.

— Είναι μυστικό; επέλμυσε και είπεν μία από τας δύο αδελφάς.

— Μυστικό... χωρίς να είναι μυστικό, αφού όλος ο κόσμος μπορεί να το ξέρη... δηλαδή να την άκούη, να την βλέπη... να την θαυμάζη... Όταν λέγω όλος ο κόσμος, θά πη... ίσως... Άκου, Πετρογιάννη! πόσοι άνθρωποι μπορούν να χωρέσουν στο...;

Τήν στιγμήν αυτήν ή Μαργαρώ συνήντησε το βλέμμα του αδελφού της, βλέμμα το όποιον εσήμαινε: « Πολλά είπες, Μαργαρώ ». Και τότε, διά να εξέλθη από την στενόχωρον θέσιν της, επρόσθεσε:

— Επί τέλους, θά κρίνετε μόνες σας, άμα την ιδήτε.

— Πόσα καλαθία ήγόρασαν αί κόρες μου; ήρώτησεν ή μητέρα.

— Ένα ή καθεμία.

— Λοιπόν, εγώ αγοράζω όκτώ δι' ένα ευεργετικόν λαχείον. Εκτός τούτου, θά σας δώσω και διευθύνσεις.

— Πώς φαίνεται πώς είσθε φίλη της κυρία Δελμύφ;

— Από πού;

— Διότι είσθε τόσο καλή, όσο κ' εκείνη.

— Λοιπόν, αφού όμοιάζουν αί φιλενάδες, ή Γρατσιέλλα σας θά είναι και αυτή χαριτωμένη.

Η μικρούλα εκύτταξε στα μάτια την καταδεικτικήν κυρίαν, έπειτα έχαμογέλασε γλυκά, και είπεν:

— Ένόησα... Σας ευχαριστώ πολύ, κυρία. Θά σας την στείλω άμέσως.

Και, αφού έχαιρέτισε την κυρίαν και τας κόρας της, άνεχώρησε λέγουσα:

— Ω! πόσο θά ευχαριστηθώ τώρα ή Γρατσιέλλα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΖΗ'.

II ΜΑΡΓΑΡΩ «ΚΑΝΕΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ ΤΗΣ»

Η Μαργαρώ δεν έκρατείτο πλέον από την χαράν της. Όταν ή Γρατσιέλλα την είδε να έπιστρέφη με τὰ χέρια άδιανά από καλαθία, δεν έπίστευσε κατ' αρχάς την τόσην επιτυχίαν της, και την ήρώτησε:

— Και τὰ καλαθία;

— Τὰ καλαθία; νά τα, εδώ είναι, είπεν.

Και έδειξε την τσέπην της, έντός της οποίας έκαμε να κουνούνισουν τὰ νομίσματα, που είχαν εισπράξη από την πώλησιν των. Τότε πλέον ή χαρά της εξεγείλισε. Διηγήθη με όλας τας λεπτομερείας την ύποδοχην που ήσαν, το μάθημα του πλεξίματος, και έτελείωσε με την πληροφορίαν ότι επερίμεναν την Γρατσιέλλαν διά να άποπερατώσ ην διδασκαλίαν. Κατόπιν έκάθησαν να προεματίσουν. Η Γρατσιέλλα είχαν έτοιμάσει μέσα εις το τροχόσπιτο, επάνω εις μία πετσετούλαν παραπολύ τριμμένην, αλλά και πολύ καθαράν, το κοτόπουλον και το κρασί του καλού βιβλιοπώλου. Ο Γέρος έκοψε το πουλί, ενώ τὰ παιδάκια έγλυφαν από πριν τὰ χεϊλή των.

— Έχω τόσον καιρό να φάγω πουλί, είπεν ο Πετρογιάννης, ώστε δεν θυμούνται πιά την γούσι του.

— Έμένα να μου δώσετε μερί με το κόκκαλο! είπεν ή Μαργαρώ.

Τής το έδωσαν, χωρίς να ύποπτευουσιν τί το ήθελε. Άλλα αυτή έπηρε το πόδι του πουλιού επάνω στην φέταν του ψωμιού της με το ένα χέρι, έσήκωσε με το άλλο το ποτήρι της γεμάτον κρασί χωρίς νερό, και εξέληθεν από το τροχόσπιτο:

— Στάσου να σου βάλω λίγο νερό στο μαύρο κρασί σου, της είπεν ο Πετρογιάννης, θά μεθύσης έτσι!

— Άριστε, κ' έχω το σχέδιό μου. Άμα τελειώσω τόν περιπατόν μου, τότε βάξει νερό όσο θέλεις. Έως τότε, έννοώ να μὴν του χαλάσω το ώραϊο χρῶμά του.

Και ή Μαργαρώ έφυγε τρεχάτη προς το τροχόσπιτο των άλλων.

Έκάθηντο αυτοί όλοι εκεί, με κατεβασμένα μούτρα, όταν είδαν εκείνο το ζιζάνιον, που ήρχισε να ξεκοκαλίζει έμπρός των το μερί του πουλιού, διά το μασσά ήδονικώτατα, και να το ποτίζη με κρασί, που έκοκκίνιζε σαν ρουμπίνι. Έπηγαίνονήρχετο κ' έκαμόνετο τάχα πώς δεν τους έβλεπε; έντυπούσε την γλώσσαν της εις τόν ουρανίσκόν της, κ' έστέκετο συχνά διά να κυττάξη εις το φῶς το άνέρωτο κρασί της. Είχεν άρχίσ ην να τους δίνη στα νεύρα, μα την αλήθεια!

Πώς; μισχάρι της κατσαρόλας χθές, κοτόπουλο με κρασάκι σήμερα, και ένα ύψος ευχαριστημένο, που ήταν ακόμα πιδό υβριστικό και από το θέαμα του καλού φαγητού της;

— Α! θά πάψης να μας κάνης τόν καμπόσο, παληοκρίτσο; της είπεν ή Μουρμούρα. Δεν πᾶς να χωνέψης άλλο, κ' όχι εδώ, άποκάτω στη μύτη μας;

— Ω! τώρα βέβαια, θά πάω! άπηντησεν ήσυχη ή Μαργαρώ, ή οποία είχε κατορθώσει εκείνο που ήθελε.

Η Μουρμούρα έμάντευσε το παιγνίδι της μικρούλας.

— Α! για να μας προσβάλης λοιπόν το έκαμες, πανουκλίτσα; Καλά τα κατάρρεις! Νά πᾶς και να πᾶς στους άλλους πῶς, αν είχαν να την γεμίσουν, σήμερα το πρωί, δεν θά γλεντήσουν όμως μέσα στο τροχόσπιτό μας το βράδυ. Θά δῆτε τί θά πᾶ, σήμερα κι' όλα, φιλαράκοι μου, ύψνος στα άστρα από κάτω. Πήγαινε να τους πᾶς τὰ νέα, έσύ, που ξέρεις έτσι καλά και κάνεις τες παρρηγελίες!

Η Μαργαρώ έφυγε, κάπως όλιγώτερον καμαρωμένη παρά που είχαν έλθ η. Έπᾶγε κ' έτρώπωσε με το ποτήρι της μισογεμάτον και το μερί μισοφαγωμένο, πίσω από το τροχόσπιτο των σχολιοδωτών, και, ενώ έσκέπτετο ακόμα τὰ τελευταία λόγια της Μουρμούρας, ήκουσε τόν άνδρα της, ο οποίος της έλεγε:

— Νά σου πῶ την ιδέα μου, δεν κάνεις καλά να τους διώξης; αυτά τὰ μωράμας φερναν κέρδη τρεις φορές περισσότερα, παρά πού μας εκόστιζαν, και τώρα του κάκου θά χαλούμε τὰ ρούχα μας, χωρίς να πιάνουμε τίποτε από την παράστασι.

— Έπρεπε δηλαδή να τους ζητήσω συγχώρεσι και να τα παρακαλέσω να μας ξαναρθούν, αυτά τὰ παλά όπαιδα με τόν γέρο φαρομάλλη τους! άπηντησεν έκείνη άνασηκόνουσα τούς ώμους της. Α! μά είναι ντροπή να εξαρτάται κανείς από τέτοια μυξάρικα!

— Ωστε, ήρώτησεν ο Μουρμούρης, θά τους πᾶς να μας αδιάσουν τη γωνιά; (Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατά το γαλλικόν της Κας Α. Λατούς.]

ΦΙΛΟΔΟΣΙΑ

Μεγάλος άνδρας σαν γενῶ κ' εγώ, θά κάνω το μεγάλο και τόν αυστηρό, και θά λέω σ' όλα τ' άλλα τὰ παιδιά, Νά μὴν πειράζουν τὰ δικά μου τὰ λιλά.

(Κατά το άγγλικόν του Ρ. Α. Στήβενσον)

ΜΙΜΗΣ ΙΣΜΗΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Αίλιος Αριστέιδης έχασε ένα στοίχημα από ένα μάτσο, που είχε βάλ η με το Χρυσόπτερον Όνειρον Άλλ' αντί να τόν φάγη αυτός τόν δίνει.

— Γιατί; τόν έρωτώ ο κερδισμένος. — Πώς γιατί; Όταν έχασα το στοίχημα που είχαμε βάλ η από μιά πεντάρα, σου έδωσα τήν πεντάρα, τώρα που έχασα τόν μάτσο, σου τόν δίδω!

Έστάλη υπό του Αμμήτου Ικτοποιοτού.

Τοτός: — Γιατί, μπαμπά, κτυπούν οι καμπάνες; — Γιατί αύριο είναι γιορτή. — Όχι, καλέ μπαμπά! κτυπούν γιατί... τραβούν το σχολή!

Έστάλη υπό του Αρίστου Κολυμβητού.

ΑΠΟ 1^{ης} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1905

— αρχομένου του 28ου έτους —

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΚΑΝΟΝΙΖΕΤΑΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Έσωτερικού:	Έξωτερικού:
Έτησία δρ. 8.—	Έτησία φρ. χρ. 10.—
Έξάμηνος " 4,50	Έξάμηνος " " 5,50
Τρίμηνος " 2,50	Τρίμηνος " " 3.—
Τό φύλλο. " —,20	Τό φύλλον " " —,20
Φύλ προηγ. έτών —,25	Φύλ. προηγ. έτών —,25

Ιδε σημερινήν Άλληλογραφίαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΙΚΡΑ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Έπειδή από τώρα ήρχισαν οι φίλοι μου να νανεύουν την συνδρομήν των διά το έτος 1906, από τώρα πρέπει κ' εγώ να ανακοινώσω τα της μικράς τροποποιήσεως, την οποίαν θά κάμω εις τους όρους της έγγραφης.

Όπως βλέπετε εις την άνωτέρω είδοποίησιν, ή συνδρομή της «Διαπλάσεως» από το προσεχές έτους, αυξάνει.

Όταν ή έτησία συνδρομή της «Διαπλάσεως» εκανονίσθη εις δραχμάς 7 διά το Έσωτερικόν και φράγκα 8 διά το Έξωτερικόν, το φράγκον ήτο ύψωμένο ενυμνάνετο μεταξύ δρ. 1,60 και 1,70. Επομένως κάθε έξωτερική συνδρομή μου έδιδε δρ. 13,60 ή και περισσοτέρον. Ανεκθεν, το ήμισυ των συνδρομητών της «Διαπλάσεως» είναι εις το Έξωτερικόν μία συνδρομή έξωτερική (δρ. 13,60) και μία συνδρομή έσωτερική (δρ. 7), μου έδιδαν μαζί δραχμάς 20,60. Δηλαδή ή συνδρομή ήτο κατά μέσον όρον δρ. 10,30.— και ήτο αρκετή διά να καλύπη τὰ έξοδα.

Σήμερα το φράγκον είναι πεσμένον. Μόλις ίσοδυναμεί με δρ. 1, 18. Προβλέπεται δι τὰ πῶς ή κόμη περισσότερον και ίσως θά φθάσει εις το άρτιον (δηλαδή δραχμή και φράγκον θά είναι το ίδιον). Τα 8 φρ. της έξωτερικής συνδρομής μόλις και μετά βίας μου δίδουν σήμερα δρ. 9,50. Και 7 δρ. ή έσωτερική συνδρομή μας κάμνουν αί δύο δρ. 16,50, δηλαδή ένα μέσον όρον από δρ. 8,25. Βλέπετε λοιπόν πόσον ήπιόνομαι; Πού αί 10,30 που είχα πρώτα, και πού αί 8,25 που έχω τώρα! Η διαφορά είναι μεγάλη! και από αυτήν την διαφοράν, εξιμνώνη μόνον το τρέχον έτος άνω των 4,000 δραχμών!!

Προς επίμεινον, τὰ έξοδα όχι μόνον έμειναν τὰ ίδια άλλα και ηῦξηθησαν. Ο τυπογράφος, ο τοιχογράφος, το ταχυδρομείον, οι συνεργάται, και πρώτα και τώρα πληρώνονται τὰ ίδια. Ο δε χαρτοπώλης πληρώνεται περισσότερα, διότι είναι τῶς μεταξὺ ηῦξηθη ο δασμός του τυπογραφικού χαρτου, και κάθε 52 φύλλα «Διαπλάσεως» έπλεβαρύνθησαν επίπλη με 40 λεπτά δασμίου!

Η κατάσταση αυτή με έρριπεν εις το δίλημμα: ή να παύσω την έκδοσιν του περιοδικού, ή να δώσω την συνδρομήν. Ε! νομίζω δι δεν θά δυσχεροσθητήτε πού έπρωτίζωσά το δεύτερον. Κανχῶμαι μάλιστα δι κανείς δεν θά επιθυμούσε να μὴν υπάρχη πλέον «Διαπλάσις» εις την Ελλάδα, δι να μὴ πληρόνουν οι φίλοι της μίαν δραχμήν ή δύο φράγκα το έτος περισσότερον.

Λοιπόν, απόφασις: Αντί δραχμών επιά, οι του Έσωτερικού θά πληρώσουν εις το έτος δραχμάς όκτώ (8). Και αντί φράγκων όκτώ, οι του Έξωτερικού θά πληρόνουν εις το έτος φράγκα δέκα (10). Μάλιστα, όσοι είχαν την προθυμίαν να νανεύουν από τώρα την

συνδρομήν των με τούς παλαιούς όρους, παρακαλούνται να στείλουν και το συμπλήρωμα κατά τούς νέους.

Τώρα μελετώ ένα σχέδιον, δι το οποίον ή ηῦξημένη συνδρομή θά έλαττωται κατά το τέταρτον, κατά το τρίτον ή κατά το ήμισυ, δι τούς προθυμότερους φίλους της «Διαπλάσεως», τούς αγαπώντας αυτήν και ενεργογώντας υπέρ της διαδόσεώς της. Άλλα τὰ περί της καινοτομίας ταύτης, πρόωρα άκόμη, θά σας ανακοινώσω εν καιρῶ τῶς δέοντι.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

άπονέμεται σήμερα εις το Έρυνθρον Προσωπείον, το όποιον από το 1904 έλαβεν εις διαφόρους Διαγωνισμούς (Δύσεων, Άσκήσεων, Διηγμάτων, Ζωγραφικής, Καλλιγραφίας και Μεταφράσεως), Βραβεία ίσοδυναμούντα με την μονάδα.

Επίσης άπονέμεται εις το Χειμῶνανθον, το όποιον από το 1904 έλαβεν εις διαφόρους Διαγωνισμούς (Μεταφράσεως, Άσκήσεων, Δύσεων, Διηγμάτων και Κυριακής), Βραβεία ίσοδυναμούντα με την μονάδα, και κάτι παραπάνω.

Συγχαιρώ το Έρυνθρον Προσωπείον και το Χειμῶνανθον. Δικαιούνται να εκλέξουν τρεις τόμους της δραχμής ως βραβείον και να στείλουν τας φωτογραφίας των προς δημοσίευσιν.

Ευχαριστώ πολύ δι' όσα γράφεις, Αλιόπη της Μινυλίνης [ΕΕ]. Νομίζω όμως δι το άνωχυρος αυτός κύριος πού έδημοσίευσεν τόσας μωρίας εις την «Αρμονίαν» της Σμύρνης, προτιμότερον είναι να μείν χωρίς άπάντησιν, τουλάχιστον εκ μέρους της Διαπλάσεως ή του κ. Φαίδωνος. Δεν νομίζεις δι θά του εκάμηνμεν μεγαλύτεραν τῶς δέοντος τιμήν; — Αν όμως επιμένης σύ, με τόν αγαπητόν Βενιαμίν τόν Λέσβιον, να πάντῃςτε ως συνδρομηταί της Διαπλάσεως και να διαμαρτυρηήτε δι τὰ δημομοιστευθέντα, τὸ πράγμα αλλάξει. Δεν έχω να είπω τίποτε. Όπωςδήποτε, λάθετε υπ' όψει σας όσα είπα και προς τόν Γόρδιον.

Είπα εις τόν Άνανίαν όσα μου γράφεις, Αικηγόρε της Νεολαίας [ΕΕ], και σου άπαντά δι δεν γνωρίζεις ούτε μηχανήμα ούτε άλογοπαίγνιον πού να καταβάλῃς ιδέα. Φαντάζομαι με τί χαράν θά προσθήσεις εις τὰ Εῦσημά σου και τὰ δύο σημερινά. Πού μας κάμνουν;...

Κ' εγώ επίτιζω, Λαμπρό Κιθαροδόε [ΕΕ], δι δεν θάρρης κανένα να σου πάρη την θέσιν σου και δι θά λάβης και φέτος τόν άνωτερον βαθμόν. Πραγματικῶς, ή «Βοεροπούλα» είναι από τὰ ωραιότερα μυθιστορήματα πού έδημοσίευσεν ως τώρα.

Πρέπει να κάμης τὰ διπλά ηῦξηματα, Ωραία Έλληνίς [ΕΕ], αφού τὰ δύο Εῦσημα γίνονται σήμερα τέσσερα. Σ' ευχαριστώ δι τὸ έμβλημα σου. Ένας κύκλος, στη μέση το Ωραία Έλληνίς, και γύρω γύρω Ζήτω το Εσπάρθωμα. Λαμπρά! Και ή φράσις σου «ό έγγράφων» ένα συνδρομητήν κάμνει τρία καλά: ένα προς την Διάπλσιν, ένα προς τόν έγγραφόμενον και ένα προς τόν έαυτόν του, έχει δια τὰ προσόντα δι να μείν εις την ιστορίαν μας...

Μού έστειλες πέντε γράμματα κατά σειράν, Έαρινή Έστέρα [ΕΕΕ], και δεν σου άπηντησα εις κανένα; Μα πῶς γίνεται; Αδύνατον! Για κύτταξε καλλίτερα... Χαριτωμένα όσα γράφεις περί της 10^{ης} Κυριακής και άνεκινώθησαν όπου έδει...

Εῦγε εις την Άργυράν Πανοσίληρον [ΕΕ]! Κανέν άλλο βιβλίον δεν διαβάει εκτός Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης. Έννοείται... και τὰ βιβλία του σχολείου. Άλλα τίποτε άλλο. Όχι σαν μερικά-μερικά κορίτσια της ηλικίας της, πού διαβάζουν από τώρα δι πῶς στα χέρια των. Αυτό είναι πολύ επικίνδυνον!

Έρβη μικρός Σύλλογος και εις την Κύπρον, έπονομασθείς «Πήγασος». Πρόεδρος εξέλεξε ο

Ουδείς, αντιπρόεδρος ή Ποιμενίς Μυρτώ, ταμία: ο Μουσουργός, γραμματεὺς ο Μικρός Φαντασιοκόπος, σύμβουλοι ο Σιδόνος του Βορέου και ο Μ. Γ. Μηχαηλίδης, γενικῶς δέ αντιπρόσωπος έν Λάρνακι ο Αυτόνομος. Ένας κ' ένας, βλέπετε. Δεν άμφιβάλλω λοιπόν δι ο Σύλλογος αυτός θά κάμη θαύματα, και ευχαριστώ θερμῶς τούς καλούς μου φίλους πού φροντίζουν τόσον δι τήν διάδοσιν του περιοδικού μας.

Όρκίως επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Μικρός Φαντασιοκόπος [ΕΕ], Ουδείς [ΕΕ], Πιερωτή Καρδιά [ΕΕ], Μικρός Λέσβιος [ΕΕ], Μέλλον Διαπομάτης [ΕΕ], Φλοίσβος της Θαλάσσης [Ε], Προτομαγιά [Ε], Αφρα [ΕΕΕ], Χιδόν του Ταυγείου [Ε], Αίμιος [Ε], Ρόδον της Ανατολής [ΕΕΕ], Ποσειδών της Μήλον [Ε], Χρυσός Αστήρ [Ε], Δούκισσα των Σαλώνων [ΕΕΕ], Χρυσός Αίών [ΕΕ], και Αστερόεις Ουρανός [ΕΕΕ].

Εφύλαξε και μερικάς επιστολάς με σπουδαία και ενδιαφέροντα, δι να πάντῃςτε έν εκτάσει εις τὸ προσεχές, διότι σήμερα δεν έχω τόπον.

Έγχείνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρᾶς εις την Άλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου τούς νέους τους: Αφροσπεφανωμένο Κέμα (Π. Κ.) και Έραστήν της Σελήνης [Μ. Π. αυτό ήτο έυθερον.]

Άλλαγαί Ψευδωνύμων. Δευκορεΐτισσα (χωρίς άρχικά [ΕΕ] δι τήν χαριτωμένην επιστολήν) βλέπει λοιπόν δι και ποντικὸ πνίγον γάτες; γι' αυτό και ή Πίσσα εκάθισε τόσο φρόνιμα την περασμένη Κυριακή...

Μικρά Μυστικά έπιθυμῶν νάνταλλάξουν: ο Μάτης του Σαρονικού με το Κερκυραϊκό Ροδάκινο, Άγνήν Ψυχήν, Πιερωτήν Καρδίαν, Θάιν της Έλλίδος και Ένδοξον Μεσολόγγιον — ο Έρυνθρόδεμος με την Κατασφιδαν, Μέλλοντα Διαπομάτην και Δικέφαλον Άετόν — ο Ρεμβασμός με το Φοίβη της Χίου, Ιριδα, Λαμπρόν, Ισπία, Νόρμαν και Νυκτοκόρακα — ο Μαράμενος Μενέξες με τόν Βενιαμίν τόν Λέσβιον, Μικρόν Λέσβιον, Νοσταλγοΐσαν Ασάβιαν και Ψυχήν της Λέσβου — ή Έαρινή Έστέρα με το Ταπεινόν Ιον, Μάτην του Σαρονικού, Άσρη, Χαοιτωμένο Άγγελο δι και Άγγελο της Ελπίδος — Αντίβας ο Καοχηδόνιος με την Μαρίαν των Μεδίκων, Ηρωίδα του Ζαλόγγου, Άσρακιάδα Λαοΐσσης, Γαϊδουράγκαθο και Τρικαλιωτοπούλαν — το Φουρνέλλο με τόν Λέοντα του Σουλίου, Ωραία Έλληνίδα, Άετόν της Έββοίας και Βουγῶμενον Λέοντα — ή Μικρά Βιολίστρια με το Τέκνον των Κυμάτων, Δούκισσαν των Σαλώνων και Ταπεινόν Γιασεμί — ο Δόρος του Γάνου με τόν Χρυσόν Άστέρα, Άγγελον της Νίκης, Φίλημα Σκιάς, Βασιλισσαν των Κυμάτων και Νηρηίδα του Πηνειού — το Άσρα της Νίκης με τόν Αίλιον Αριστέιδην, Ναύαρχον Νέσσωνα, Λατάνιαν, Κυρίαν Δέν με Μέλις, Γοργόνεττον Έλληνίδα και Άρτιαν — ή Ομιχλώδης Ψυχή με το Θεσσαλικόν Ρόδον, Έλληνοπαίδα, Ιαπωνικόν Χρυσάνθεμον, Αριάδην και Φλοίσβον της Θαλάσσης — ο Λαμπρός Κιθαροδός με τόν Μικρόν Λέσβιον, Σημάλιν της Έλευθερίας, Μουσουργόν, Μικρόν Φαντασιοκόπον και Μέλλοντα Διαπομάτην — ο Κρόταλος με τόν Τζών Μπούλλ, Αύραν της Έδης, Μεταφραστήν Έρμητην, Δευκήν Νύκτα και Ρέαν Σιλβίαν — το Φίλημα Σκιάς με την Χίμαιραν, Δούκισσαν των Σαλώνων και Θεταλομύγνην — ή Άργυρά Πανοσίληρος με την Νοσταλγόν της Θαλάσσης, Κιανήν Πανοσίληρον, Άσρον Αθιάσις Νυκτός, Βοσκοπούλαν του Μικρού Αίμου και Άγγελο

Προσάτην—ο Αυτόνομος με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Κίτρινην Μάσκαν, Κίτρινο Ντόμινο, Κεντρί καὶ Μικρὸν Φαντασιόκοπον—τὸ Νηπενθές με τὴν Φίλην τῶν Ζώων—ο Μικρὸς Φαντασιόκοπος με τὴν Φίλην τῶν Ζώων, Αὐτὴν Ὁρειοπόλον, Κίτρινο Ντόμινο καὶ Ἀστέρα τῆς Ἱεροσολήμης—ο Μικρὸς Δέσπος με τὴν Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων—ο Φλοῖστος τῆς Θαλάσσης με τὴν Δροσίαν τοῦ Φαλήρου, Κίτρινην Μάσκαν, Λευκὴν Νύκτα, Νηπενθές καὶ Δάσος Φοινίκων—τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως με τὴν Νῆσον τῶν Φαϊάκων καὶ Ἀριάδην—ο Αἰνός με τὴν Ὠχρὴν Πανσέληνον, Ἀδωνιν καὶ Νάρκισσον—ἡ Χιονισμένη Κούκλα με τὸν Ἑράκλιν τοῦ Πόντου, Ψυχὴν τῆς Δέσπου, Ναυαρχον Τόγκο καὶ Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον—ο Στοιχειωμένος Βράχος με τὴν Ἀργυρὰν Πανσέληνον, Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ, Σελήνολιθιδα, Μικρὸν Μπικ καὶ Βουζόμενον Δέοντα—ο Χρυσός Αἰὼν με τὴν Ἰδιότροπον Ξανθοῦλαν, Ἀργυρὰν Πανσέληνον, Χρυσόπερον Ἀγγελοῦ, Χρυσὸν Μῆλον καὶ Ρεμβάζουσαν Οὐρανολάτριάδα—τὸ Φρούριον τῆς Μονεμβασίας με τὸν Οὐρόν τοῦ Μοισοπράνου, Βασιλέα τῶν Ρόδων, Δουκίσσαν τῶν Σαλώνων, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς καὶ Ἀγαπητὸ Ἀγγελιοῦδι.

ΤΩΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΩΝ τεράδια Μικρῶν Μουσικῶν δὲν δημοσιεύονται νῦν προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ Ἰαφίτου μας τὰ ἀπαιτούμενα.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμὸν δεκάλεπτον γραμματισμοῦ, δὲν διὰ βιβλίου γίνονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα διηγήσεων τὸν δεκάλεπτον. Οἱ ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προηγουμένη ἑλληνικὴ δεκάλεπτα γραμματισμοῦ, πρέπει νὰ ἐκπαιδεύουν γραμματισμὸν τῆς χώρας τῶν ἰσοδυναμούντων πρὸς 10 ἱκατοστὴ τοῦ φράγκου, ὅχι διηγήσεων.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Νέαν Ε. (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου, πάρε καὶ ψευδώνυμον νὰ ὁμιλοῦμεν με περισσοτέραν ἐλευθερίαν.) Σελήνολιθιδα ([ΕΕ], ὠραῖα, βλέπω, ἐπέρασες τὴν ἡμέραν σου.) Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου ([ΕΕΕ], ἔλαβα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνέργειάς.) Ἀρμα τῆς Νίκης ([ΕΕΕ], διὰ τὴν ὥραν ἐμμετρον ἐπιθεώρησιν τοῦ 40οῦ φυλλαδίου.) Θαλάσσιον Ἀέρα ([ΕΕ], εὐχαριστῶ διὰ τὴν στατιστικὴν) τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Βάλτερ Σκῶτ μ' εὐχάριστησε πολὺ.) Χειμῶνανθον ([ΕΕ] διὰ τὸ ὅποιον, μετὰ λαμπρὸν ταξίδι, ἐπέστρεψεν εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου... τὸ ἐπερίμενον ἐν Ἀθροῖν Βραβεῖον· τί ὠραία ἐκπληξίς!) Ἀειδέα ([ΕΕ] ποῦ ἔδωσεν ἐξετάσεις εἰσιτηρίους, καὶ τώρα, ἔως νὰρχίσουν τὰ μαθήματα, θὰ περάσῃ «με Διάπλασι καὶ χουζοῦρι»· σὰ νὰ λέμε, ζωὴ καὶ κότα!) Μελανώλιν ([ΕΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ κ. Σαγιώρ, τὴν ὁποίαν ἔκαμε με τὸν «Μικρὸν Δόροδον».) Τῶνιν Βερρίκον ([ΕΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς.) Ὀμιχλώδη Ψυχὴν (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· τώρα λοιπὸν νὰ μοῦ γράψῃς.) Ἐλληνα Ἀθλητὴν ([ΕΕΕ], ὁ ὁποῖος εἶνε πλέον «σωστὸς ἀκαδημαϊκὸς πολίτης» καὶ εἰς ἀνώτερα!) Τερριθῆν ([ΕΕ], καὶ βέβαια θὰ εὐρίσκης πάντα καιρὸν· διότι ὅταν ὑπάρχῃ ἡ θέλησις, τὰ ἐμπόδια παραμερίζουν.) Δολὼ Δ. (καλῶς νὰ ἔλθῃς.) Ὁρωϊκὸν Ἀρκάδι (ἔστειλα.) Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθενιαγωγείου (πολὺ καλὰ· τὸ ἰάθος διαρῶνθαι καὶ εἶμεθα σύμφωνοι.) Σημαιοῦ τῆς Ἐλευθερίας ([ΕΕ], ἡ εἰκονογραφημένη ἐπιθεώρησις τοῦ Σεπτεμβρίου μοῦ ὑπερήρεσε· προπάντων, ἡ μουσταλευριά· ὅσον διὰ τὴν ψιλογραφίαν, τί νὰ σου εἴπω! ἔθαύμασα πῶς εἰς ἓν μικρὸν ἐπισκεπτήριον κατῳρθώσας νὰ γράψῃς 3430 λέξεις ἀπὸ τὴν Ἰλιάδα· ἀλλὰ πρὸς τί τὸς κόπος; δὲν ἐλυπήθης τὰ μάτια σου;) Μπάτην τοῦ Σαρονικοῦ (εἰς τὴν ἀρχήν, ἡ νέα διαμονὴ φαίνεται δυσάρεστος· ἔπειτα ὅμως συνειθίζει καί τις, ἀποκτὰ φίλους, κτλ. ὁ πρῶτος οὐ φρωτῆς εἶνε παλαιὸς συνδρομητής.) Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν ([ΕΕ], ἔστειλα· ἡ

Κυρά-Μάρθα σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν συνηγμένην «πῶς νὰ μὴ καίωμαι οἱ ντολμάδες», καὶ εἰς πρώτην εὐχαίριαν θὰ τὴν μεταφράσω.) Νίκον Κ. (ἔδωσα εἰς τὸν κ. Σ. τὸ φύλ. τῆς «Ἑστίας» με τὴν φιλολογικὴν σου ἀνακοίνωσιν, καὶ σὲ συγχαίρει.) Ἐρυνθρον Προσωπεῖον ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν, ποικίλην καὶ εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν, — παρ' ὀλίγον νὰ ἔπω ἐφημερίδα· σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν στατιστικὴν.) Κρόταλον (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται.) Φίλημα Σκιάς ([ΕΕ] πολὺ καὶ σιγασμένην ἡ μεταφράσις σου· χαίρω ποῦ θὰ γνωρίσω προσωπικῶς τὴν Ζούρλια-Μούρλια· ἂν μάλιστα μοῦ «ξεφαντώσετε» καμμιά μέρα καὶ αἱ δύο μαζὶ εἰς τὸ Γραφεῖον.) Μικρὸν Βιολίστριον ([ΕΕ], μὰ ἀκριβῶς αὐτὰ αἱ ἐπιστολαὶ μοῦ ἀρέσουν· ἀπλᾶ, ὅπως ἓνα παιδί γράφει πρὸς τὴν μητέρα του.) Ἐλληνοπούλαν ([ΕΕ], τὸ ἐννοῶ· ἔως νὰ τακτοποιηθῇ καθεὶς εἰς τὸ νέον σπίτι, χρειάζεται ἐργασία καὶ καιρὸς· θὰ μοῦ γράψῃς ὅμως συχνότερα ἅμα περάσῃ καὶ αὐτὴ ἡ φασαρία.) Αυτόνομον ([ΕΕ] διὰ τὴν τὸσον εὐχάριστον ἐπιστολήν.) Μουσουργόν ([ΕΕ], τί νὰ γίνῃ! ἂν ὑπάρχουν καὶ ἀχάριστοι εἰς τὸν κόσμον, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ κάμνῃ παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ καλόν.) Νηπενθές (ἔστειλα ἐκ νέου.) Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας ([ΕΕΕ], βεβαιότατα· ἀποτελέσματα τῆς 20ῆς Κυριακῆς θὰ δημοσιευθῶν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους· με ἄλλους λόγους φέτος ἀπολαμβάνετε τρεῖς Κυριακάς!) Ἐλκωνιάδα Παρθένον (ἔστειλα.) Καταρίδαν (μοῦ ὁρεῖται 20 λεπτά διὰ δύο τετράδια σου, τὰ ὅποια ἐλήφθησαν ἄνευ γραμματισμοῦ.) Σῆμα τῆς Διαπλάσεως (ὅλα ἐλήφθησαν· ἔχε ὑπομονήν.) Νιούμπλ-Τριπλ (ἐλευθερὸν εἶνε· ἀλλὰ δὲν τὸ εὐρίσκω καὶ τόσῳ κατάλληλον διὰ κορίτσι· δὲν παίρνεις ἓνα ὠραῖον θηλυκόν;) Σίφρινον (γράφει μοι λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ ποῖ ἐμμετρον· πῶς σοῦ ἐφάνη τὸ σῆμα;) Δημ. Π.Ζ. (ὠραῖα αἱ γραμμαῖ σου· ἀλλὰ μόνον τῶν τακτικῶν συνεργατῶν μου δημοσιεύω ἔργα.) Σενιτεμένον Ναύτην, κτλ. κτλ.

Εἰς δάσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατὶ μέχρι τῆς 3 Νομβρίου

*Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφασαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφίτῳ μας εἰς φανέλλου, ὃν ἑκάστος περιχεῖ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

481. Λεξιγριφος.

Γράμματα ἐνόηον τέσσαρα,

Κ' ἦ ἐνωσις μονάχη,

— Ἄν θέλετε, πιστεύετε,

Μοῦ προξενεῖ συνάχη!

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς Καθίστης.

482. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου

Ἄν ποσὼς δὲν με πειράξῃς

Πάπα ὄνομα θὰ κάμῃς,

Ἐνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς.

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ θαλασσίον Ἀέρος.

483. Αἰνίγμα.

Ἐνα μέγαλον ἄνδρα

Ἄν ἀποκεφαλίσῃς,

Ἐκεῖνο δὲ ποῦ μένει

Εἰς δύο τὸ χωρίσῃς,

Μὴ πρόθεσιν ἐμπρός σου.

Κ' ἐν ζῶνι θάπαντήσῃς.

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Αἰνός τῆς Χίου.

484. Ρόμβος.

★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★ ★

★ ★ ★ ★

★ ★ ★

★ ★

★

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰδαίου Λακτιλίου.

485. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 5 8 = Βάρβαρος στρατηγός.
2 3 6 5 8 = Ποταμός Ἰταλίας.
3 5 4 2 6 5 8 = Ποταμός Γαλλίας.
4 2 1 7 2 6 5 8 = Ἄγιος.
5 1 1 2 = Μέλος.
6 7 6 5 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
7 5 6 7 5 6 = Πέλαγος.
8 7 6 2 = Ὅρος.

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἑπταπόρου τῆς Ἀργιλίας.

486. Παίγνιον.

★ — ★ + ★ × ★ + ★ = 128

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ τῶν ἀριθμῶν 65, 8, 9, 7, 10, οὕτως ὥστε νὰ διδουν ἐξαγόμενον, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σημειωμένων πράξεων, 128. (Ἡ τάξις τῶν σημείων δὲν θὰ μεταβληθῇ.)

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Συναγῆς Ἀκτῆς.

487. Κεκρυμένον Γνωμικόν.

Μηδὲνα φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέρρηται τοῖς πρότερον φίλοις.
Οὐδεὶς πρὸ τοῦ μαθεῖν ἡπίστατο
Ἡ γλῶσσα μὴ προτρεχέτω τοῦ νοῦ.
Ὁ ἐπιμένειν ἔως τέλους σωθήσεται.

Μακάριζε τὸν ἐνάρετον, ἔστω καὶ πτωχόν.

*Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Δυνάτος τοῦ Κάμπου.

488. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν θεὸν τὰ δὲ δεύτερα θεὰν τῶν Ἀρχαίων:

1, Χώρα τῆς Εὐρώπης. 2, Ἀρχαία Βασιλοῦ. 3, Ποταμός τῆς Ἀμερικῆς. 4, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5, Ἀστερισμός. 6, Ἀρχ. λυρικὸς ποιητής. 7, Πόλις τῆς Ἰταλίας. 8, Ποταμός τῆς Γαλλίας. Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Ξανθῆς Φοιβῆς.

489. Ἐλιποσύμφωνον.

ιει - ιου - ο - αιο - ω - υο - ο - υ

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰαφίτου τοῦ Εἰρηνοῦ.

490. Γρίφος.

πο πο πο
Α γ πο πο πο Τ Ι Α
πο πο πο
πο πο πο

*Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἰαφίτου τοῦ Βυζαντίου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ γύλλου 39

364. Ἡσίων (εἰς, ἦ, ον.) — 365. Νέμεσις (ναί, μέ, σὺς.) — 366. Σίμων-Μίνως.

367. Ρ 368. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνος. (Λαμβάνομεν τὸ μέσον ἐκάστης σειρᾶς ἀρχομένων ἐκ τῆς τελευταίας, καὶ

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.

ἀνὰ ἓν γράμμα δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐναλλάττει.) — 369. Κακοῦ χώρας κακὸν ὦν. — 370-371. 1, Ποῦς, οὐς, ὤς, ἦς, δις, οἷς. 2, Ἰππός, ἑπός, ἑλός, ὀλός, ὄνος. — 372. ΡΟΔΑ-ΚΙΝΕΑ (Ρωμαῖος, Νέος, Δειλός, Ἀλήθεια, Καλός, Ἰσχυρὸς, Νέος, Ἐμφορὸν, Ἀραιός.)

— 373. Ποῦθε, ποῦ καὶ πῶς καὶ πόσα; — Ἄπ' τὴν πόλιν στὸ λειβάδι, — Θόδωρος καὶ πεντακότα.